

תת"ע 2293/08/16 - מדינת ישראל נגד ויזל אליהו ויזל אליהו

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 2293-08-16 מדינת ישראל נ' ויזל אליהו
תיק חיצוני: 90504982688

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	ויזל אליהו ויזל אליהו

החלטה

בפני בקשת הנאשם למחיקת כתב האישום בטענת התיישנות.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה מיום 31.7.15 של נהיגה במהירות של 100 קמ"ש בדרך עירונית בה המהירות המותרת הינה 50 קמ"ש בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

ביום 4.8.16 בחלוף למעלה משנה ממועד ביצוע העבירה לכאורה הוגש כנגד הנאשם כתב האישום.

ביום 5.8.15 נשלחה לנאשם הודעה בדבר ביצוע העבירה. ההודעה נשלחה לכתובתו המעודכנת של הנאשם אך חזרה כ"לא ידוע" מסיבה שאינה ידועה.

ההזמנה לדין שנשלחה לאותו הכתובת התקבלה על-ידי הנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי המאשימה פעלה בניגוד להוראות סעיף 239א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ") ולכן כתב האישום התיישן ויש למוחקו.

המאשימה טענה בתגובתה כי יש לדחות את בקשת הנאשם וזאת כיוון שההודעה נשלחה לכתובתו המעודכנת של הנאשם לפי משרד הפנים בתוך פרק הזמן הקבוע בחוק.

מצאתי לקבל את טענות ב"כ הנאשם לעניין ההתיישנות.

סוגיית ההתיישנות בעבירות תעבורה נדונה בהרחבה בתת"ע (נצ' 775-07-08 **מדינת ישראל נ' אבו סביה**, לא פורסם (מיום 29.5.10) (להלן: "**פס"ד אבו סביה**"). פסק הדין התייחס לסעיפים 239 א ו- 225 לחוק סדר הדין הפלילי באשר לחובת משלוח הזמנה לדין בדואר רשום בפרק זמן של 4 חודשים בעבירה שתועדה במצלמה ולרציונל מאחורי הסעיף שמטרתו לאפשר לנאשם להתמודד עם הדוח או האישום ולהתגונן מפניו באופן אפקטיבי. ברור כי ככל שחולף הזמן ממועד ביצוע העבירה קשה יותר לנאשם לזכור מה היה באותו מועד והדבר מקשה על יכולת ההתגוננות שלו.

באשר לנטלי ההוכחה בדבר משלוח הודעה על ביצוע העבירה במועד, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

דהיינו אם הוכיחה המאשימה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל הנאשם מוטל הנטל להפריך את החזקה.

במקרה דנן הוכיח ב"כ הנאשם כי ההודעה לא התקבלה על-ידי הנאשם מסיבות שאינן תלויות בו, וחזרה כ"לא ידוע". הנאשם לא טען שהכתובת אליו נשלחה ההודעה שגויה או שלא עודכנה הכתובת במשרד הפנים. ולראיה את הזימון לדין קבל.

אמנם אין המדובר בטעות של המאשימה שדבר הדואר חזר כ"בלתי ידוע" ומדובר כנראה בטעות של הדואר, אך משלוח ההזמנה לנאשם והגשת כתב האישום באיחור של למעלה משנה ממועד ביצוע העבירה ובפרט אחרי שחזרה ההודעה הראשונית כ"לא ידוע", הינם בבחינת הזנחה ויש לקבוע התיישנות האישום.

אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח כי הזמנה לדין נשלחה כדין במועד ומשכך אני מורה מחיקת האישום.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים ותבטל מועד הדיון ביומן.

ניתנה היום, ד' כסלו תשע"ז, 04 דצמבר 2016, בהעדר
הצדדים.